

PREBOJ V P4

Špela Di Batista Borko

Niso vse akcije enako zapisane v spomenu. Med približno 800 akcijami, zabeleženimi v mojem jamarskem dnevniku, jih je veliko že zdavnaj zbledelo. Le malo jih ima slabo konotacijo in celo tiste s slabim izidom sčasoma dobijo nostalgичen prizven dogodivščine – recimo izstop iz P4 in škandalozni sestop s helikopterjem, ko sta me pokopali pljučna viroza in išias. Nekatere akcije pa so v spomin zapisane z veliko začetnico. Pri tovrstnih se običajno v opisu znajde »Preboj!«. Peštirovske akcije v letu 2025 so se mi kar vse zabeležile v spomin kot izjemne. Preboj je bil sicer le en, a smo na ostalih želi težko prislužene sadove dolgoletnega vztrajanja. Jame se ne končajo!

Dolgovezne opise mukotrpnega lova na lasten rep lahko preberete v preteklih Glasovih podzemlja. Naj tu samo povzamem najpomembnejši podatek: do pred kratkim skrajno jugovzhodno točko jame smo dosegli leta 2019. Dolgih šest let torej. Pri tem moram priznati, da je morala plahnela, akcij pa je bilo vedno manj. V letu 2024 smo tako izvedli eno samo samcato akcijo! Na poletnem kaninskem taboru sem peljala Tinkaro, Nežo in Matica L. na izlet do Križiča na -300. Pokukali smo v vzporedno brezno, ugotovili, da bi si verjetno zaslužilo še en obisk z malce več vrvi in se nadvse zabavali celo pot ven. Jama je nato kar celo leto samevala.

Vse do **12. avgusta 2025**, ko smo se namenili ponovno napasti Evklidje, v sestavi Vid, Dave, Diba in jaz. Še tik pred odhodom ni bilo jasno, ali se bo akcija sploh imela zgoditi. Dave je namreč zaradi družinskih razlogov lahko prišel šele v torek pozno zvečer, Vid pa je zaradi družinskih razlogov moral biti iz jame do četrtega zgodaj zvečer. A si je Diba, zaradi družinskih razlogov, nadvse želel izpeljati akcijo. Skoval je izvrsten načrt: z Vidom greva v torek popoldan v jamo in malce preopremljava, Dave in Diba nama sledita pozno zvečer, v četrtek pa pridemo pravočasno ven. In smo šli.

Z Vidom sva se cel torek svaljkala po taboru in čakala, da vročina popusti. Cile in Nina sta mi vmes do jame odnesla ruzak, Pero pa nama je pomagal znositi preostalo robo. V jamo sva vstopila okoli 19h. Preopremila sva brezno pod Olimpijsko normo. V Infinitumu sva na Dibino željo vzela največjo spalko in si jo zavito v vrečo za smeti podajala skozi jamo do Stelle. Tja sva prišla šele proti polnoči. Pričakal naju je bidon poln dvokrilcev in precej skromno vodno zajetje. Vid je naslednje pol ure zajemal

vodo po kapljicah. Ko sva se nekaj čez eno zjutraj le zavila v vlažne spalke, sta za nama že pridirjala D&D.

V sredo smo, oboroženi s petimi akumulatorji, dodatnimi člani in klinom za šotor (bralcu prepuščam ugibanje o vlogi klina), do pričetka Evklidja potrebovali uro in pol. Vid je dobil nalogo zmačolati Evklidje na stojno višino, mi pa smo se pognali ožini naproti. Tretji član je bil učinkovit in kmalu sem se prelila skozi ožino do naslednje. Tam se mi je situacija zdela precej klavrna, a sem po eni odvaljeni skali dobila malce upanja. Fantje so kopali prvo ožino na moške dimenzije, jaz pa že začela z delom na novi. Neznano časa kasneje je druga ožina postala prehodna. A nihče ni želel skozenjo ... Na tleh je bila namreč luža. Lužo sem v čast nosačema poimenovala Nifko laguna. Sledila je nova blatna ožina in blatna stopnja navzdol, nato pa par še bolj blatnih stopenj nazaj gor. Nato nekaj plazenja, Dave je že vzklikal »kakšni rovi«, Diba pa je prekladal težke transportke in se pridušal, da Dave vedno reče da so rovi, tudi kadar jih ni. Izkazalo se je, da smo prav zares prišli pod strop fosilnega rova, ki je bil mestoma skoraj do vrha zalit z mivko.

Kmalu smo obstali nad petmetrsko drsečo stopnjo. Fantje so se začeli pogajati, ali je zadeva splezljiva ali ne. Dave je odločanje zakoličil s »tud če padeš ne moreš umret« in se pognal navzdol. Vid in Diba sta hitro sledila in ko sem ime la vzpostavljen živi ščit, sem sledila še jaz, zadaj pač nisem želela ostati. Sledila je še ena, manj psihedelična stopnja, ki pa me je spominjala na Kajliminoge v Renejevem breznu. Na dnu zalit rov, na vrhu pa prehod v večji rov. Kriki navdušenja! Rov se je odprl v večjo dvorano, kjer smo obstali nad 15-metrskim breznom. Na drugi strani okno v pretinu, za njim neznane globine, nad nami več kaminov, slutnja vodoravnih rofov. P4 gre napreeeeeeeeeej!

Ura je bila že pozna, a Dave je na vsak način hotel po vrvi. Vid je imel v glavi četrtekov zgodnji izstop, Diba si je želel še malo popraskati ožine, jaz sem bila v glavnem srečna, da gre. Diplomacija je poslala Dava po opremo za naslednjič, mi trije pa smo umerili disto (zakaj bi to počel na površju, če lahko med umerjanjem zmrzuješ en kilometer pod njim) in pričeli z merjenjem. Kakšno uro kasneje smo bili tik pred ožinami. D&D sta se podala modificirati ožine, z Vidom pa sva nadaljevala merjenje. Do Nifko lagune sva bila že čisto blatna, mokra in prezebla. Tam je laguno zasedal še bolj

blaten, bolj moker in bolj premražen Diba, ki je besno preklinjal svoje življenjske odločitve in prostocasne aktivnosti. Mic po mic sva se premerila do izhodišča, vmes pa v blatni čofti skoraj izgubila prasice. Veselje ob odkritju se je umikalo utrujenosti in sklicali smo konec delovnega dne. Vzpostavili smo začasno skladišče in se lahkih transportk pognali proti Stelli, kamor smo prispeli ravno 12 ur po odhodu.

Naslednja odprava je potekala med **26. in 28. septembrom**, v sestavi Vid, Pero, Diba in jaz. Ker smo Vida prepričali v udeležbo v četrtek zvečer po nekaj pivih, je moral prav na hitro spakirati. Še dobro da imava doma polno klet semi-odrabljene kovačije, tako da smo hitro našli vse manjkajoče kose. Ob 21.30 smo vstopili v jamo in po poti dol preopremili nujne zadeve. Jama je bila precej mokra, a smo bili notri že v slabših razmerah.

Naslednji dan je imela Nifko laguna presenetljivo malo vode, a je bilo zato blato za njo toliko bolj nagravžno. Do drsečih izpostavljenih plezarij za Nifko laguno smo rabili dve uri. Opremljanje, še malo ožinjenja in po nekaj tehničnih zapletih smo pričeli z raziskovanjem. Diba je opremil prečko do velikega okna. Na drugi strani smo pristali na polici, ki se je prevesila v strmo pobočje (Božičnica). Naklon 47°, smer 130. 50 metrov nižje in slabih 30 metrov nad dnom nam je zmanjkalo vrvi, zato smo začeli improvizirati. Diba je skočil razopremit dvojno prečko prek brezna in pokrajšat vse zanke, ostali smo se nagnetli v ozko razpoko sredi breznatega pobočja (pobočnega brezna?). Med opremljanjem s konci vrvi je cel čas klel, da »ni dnarja, da pridemo do dol«, nato pa so zavzneli divji kriki sreče. Dosegli smo dno, rov gre naprej! Za potrpežljivo merjenje je bilo potrebne veliko samodiscipline. Pred nami se je odpiral strm rov, premera do 20 metrov, poimenovali smo ga Potica. Blatno pobočje se je proti levi iztekalo v pet metrov globok kanjon, vrezan v sediment. Večinoma suho blato sicer ni drselo, razen tam kjer je, zato smo naslednjih sto metrov predrsal po riti. Kmalu smo pridrsali do na videz nepreplezljive stopnje, ki smo jo opremili s plezalnimi gurnami in stopnimi zankami. Nekje iz daljave smo zaslišali Dibine klice. Kanjon, voda, odcepi! Dospeli smo do prečnega aktivnega nivoja. Na zahodu je bučal večji pritočni slap. V steni pred nami, smer 130, se je deset metrov nad nami odpiralo okno,

za njim črnina. Proti dnu rova je suh, zbit, temnorjav sediment zamenjala svetla, nesprijeta dolomitna mivka. Par metrov nižje so mivko zamenjali ogromni, sprani bloki z globokimi ponvicami in večmetrskimi tolmunii ujete vode. Voda je pod bloki glasno žuborela proti vzhodu, pod večjo podorno dvorano. Nad podorom se je smer severovzhod odpiral večji rov. Proti jugovzhodu se je v steni odpirala cev, visoka dober meter in pol. Stopila sem prednjo in preplavilo me je oglušujoče bobnenje. Vid je izginitil v rov in čez dve minuti prišel nazaj, prekipavajuč od navdušenja. Rov se je odprl v podor, pet metrov pod njim pa se je v globine prek kaskad zlivala »največja voda, kar jih je videl v jami«. V jami smo bili v nestabilnem vremenu, zato smo aktivne dele hitro zapustili in sklenili zaključiti dan. Na poti nazaj smo se naučili, da se lahko blato na desonderju sprime kot beton. Še dobro, da vemo za vse skrite lužice.

V nedeljo je sledil šesturni izstop. Jesen na Kaninu je bila čudovita, oranžne trave, Miklavž je pekel piškote, gore so bile ožarjene, mater je bilo lepo, čeprav smo trpeli.

Sledila je **novembrska veleodprava**. Prvi dve ekipi sta bili preopremljevalni, med 27. in 29. novembrom. V noči s

ponedeljka na torek so se na jamarski bivač odpravili Tinkara, Ajda, Matija, Jakob in Bor. Poročilo o epskem pohodu sem si izposodila od Matije: Hodili smo približno od desetih do dveh. O okoliščinah, ki so botrovale tako poznemu odhodu, raje ne bi – čas potovanja pa je bil primeren razmeram. Jasna noč, tisoči zvezd, ne prav mrzlo, snega ravno toliko da je motil, največja zanimivost pa sunki vetra, da nas je kakšen tudi prestavil, pa še sneg so nosili. Poti nismo uspeli povsem slediti, prav zelo izgubljali pa se tudi nismo (nekajkrat smo se oprli na satelitsko navigacijo). Ko smo prispeli in sta adrenalin ter čut za odgovornost popustila, sem bil utrujen kakor še nikoli. A sem si hitro opomogel: čim so ostali skuhali večerjo, sem jo z užitek zmlatil:-).

Matic se jim je pridružil naslednji dan, nekaj čez deseto ga je helikopter Slovenske vojske odložil pred bivakom, skupaj s kupom jamarske opreme. Na Kanin je poletel tudi Matevž Marinko, a je takoj odletel nazaj dol. Matija, Jakob in Bor so v enem dnevu preopremlili dotrajane vrvi na globini okoli 500 metrov. Pri tem je Matija na globini 30 metrov za kratek čas izgubil pripravnika, oziroma sta pripravnika izgubila njega – zavila sta v preplet stranskih rofov. Nasvet za prihodnje rodove: sledi telefonski žici.

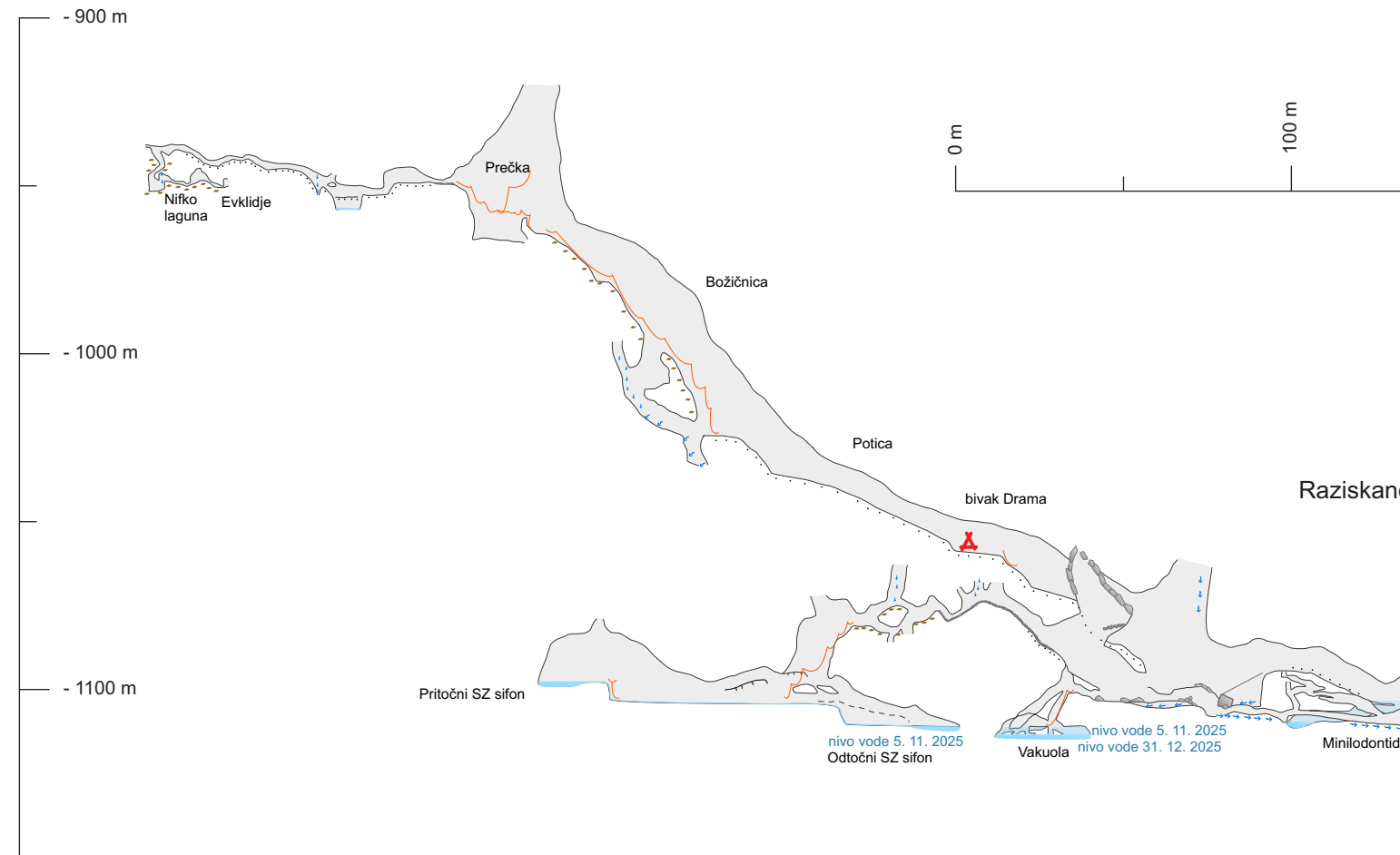
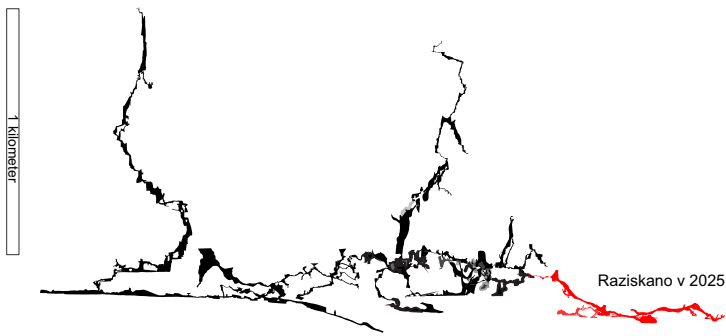
Diba, Tinkara in Ajda so se namenili preopremiti dele okoli bivaka Huston. Razen odvržene puhovke in prasice, ki se je odvezala in je hitreje premagovala gravitacijo, kot bi si želeli, je šlo precej tekoče. Prespali so na Hustonu, kjer so jih presenetile popolnoma premočene spalne vreče. Posušili so jih s pomočjo inovativne jamske tehnike »pojej in ogrej«. Matic se je naučil, da damski vložki posrkajo vse, ne zgolj krvi. Naslednji dan so izstopili iz jame, se srečali z drugo ekipo, ugotovili, da je skupni seštevek članov šest, avto pa jih sprejme le pet, zato je šel Matic domov peš in z avtobusom.

V ponedeljek, 3. novembra, smo se na goro podali druga ekipa: Diba, Pero, Marinko, Bor in jaz. Na poti dol smo imeli par nevšečnosti, ki so namigovale, da bo akcija epska. Dogajale so se predvsem izkušnim članom, kar je Boru dalo več kot dovolj časa, da se je spopadal s suboptimalnimi pritrdišči. Začelo se je na -250, kjer se je Diba odločil, da bo obrnil kolesček na desonderju. Trikrat lahko ugibate kaj se je zgodilo ... Skoraj nas je že prepričal, da se sme desonder uporabljati brez ene matice, a jo je na srečo našel v luži 30 metrov nižje. Egotrip je minil brez posebnosti, nato sta nas pričakali dodatni dve transportki opreme, ki sta ju prevzela Rinko

Poenostavljeni tloris sistema
Renejevo brezno - P4

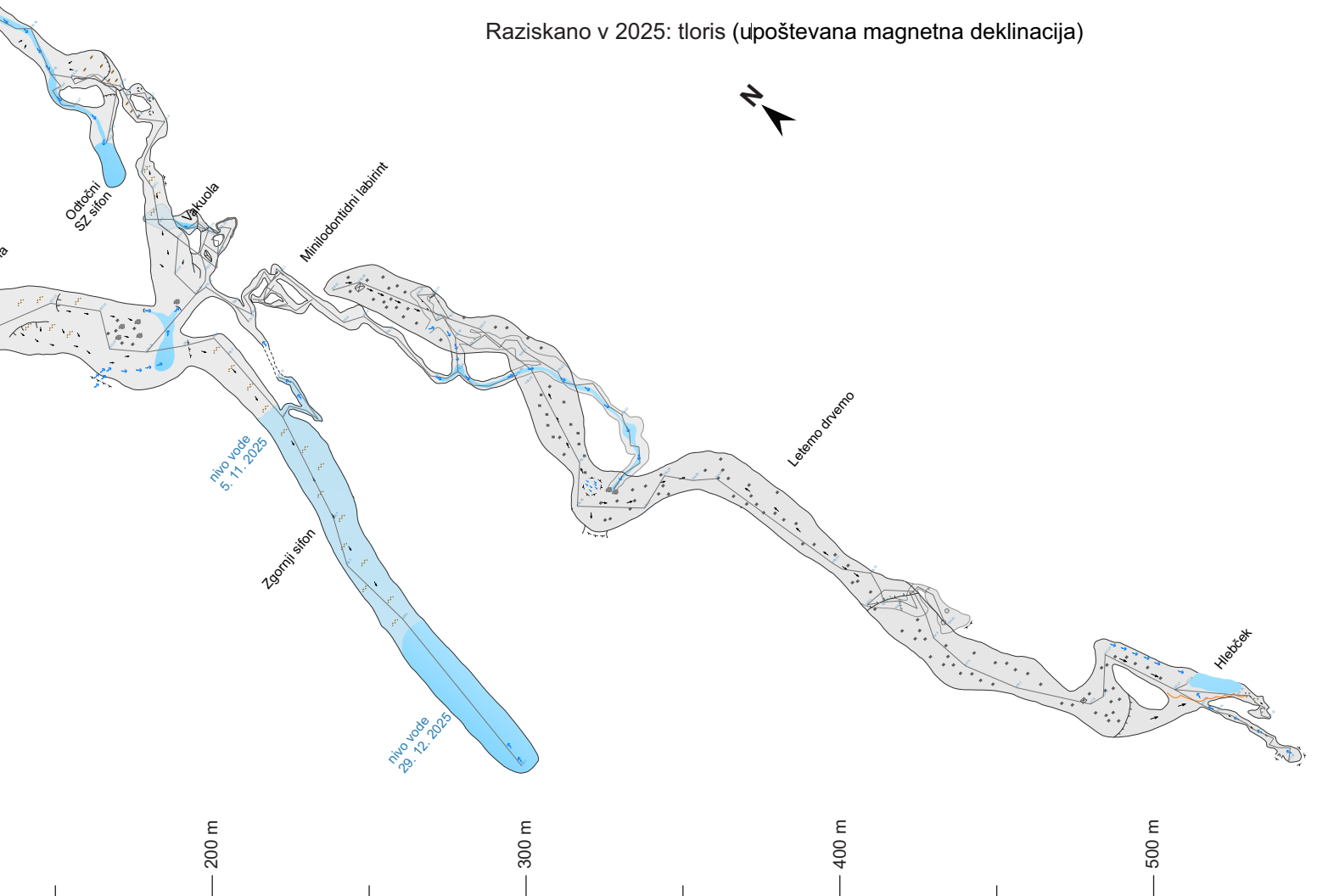

Poenostavljeni iztegnjeni prerez sistema
Renejevo brezno - P4

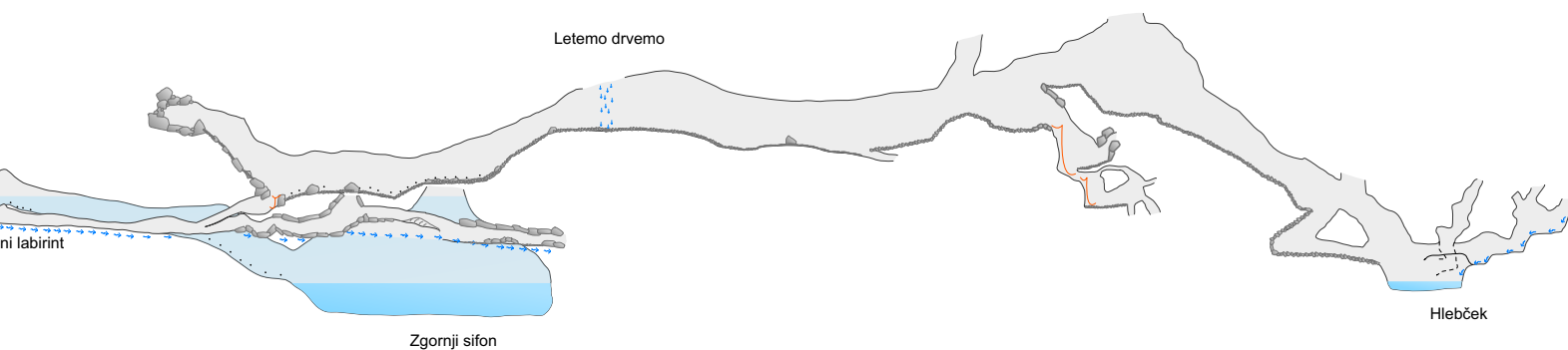

Risala: Špela Di Batista Borko.
 Merili: Matic Di Batista, Matevž Marinko, David Debeljak, Vid Naglič, Tinkara Kepic, Peter Mašič - Pero, Bor Grošelj Simič, Ajda Mila Poljak, Matija Perne, Jakob Majdič, Špela Di Batista Borko.

Raziskano v 2025: tloris (upoštevana magnetna deklinacija)

o v 2025: Iztegnjeni profil

in Diba. Za Olimpijsko normo je sledila nevšečnost številka dve, ko je v brezno poletela najtežja transportka. Izgube so bile hude, a se na srečo celotnega obsega katastrofe nismo zavedli do naslednjega dne, drugače bi verjetno preklicali akcijo. Naslednje jutro je tudi Bor dobil drugo prasico, saj smo s Stelle morali vzeti peto spalno vrečo. Do pričetka Evklidja smo rabili dve uri in pol, nato sta sledili še dve grozoviti uri prekladanja opreme skozi Evklidje (80 metrov). Na drugi strani Evklidja naj bi začeli s preopremljanjem Potice. A sledil je šok! Ko sem potegnila vrtalnik iz ovoja, mi je postalo slabo. Plastično ohišje je bilo razbito in globoko v drobovje kablovja je bilo zarito ekspanzijsko sidro (tj. fix). Še ena

žrtev »leteče prasice«. Sledilo je panično iskanje neobstoječega izvijača, nato pa je Diba kar potrgal stran vse razbite kose plastike, analiziral drobovje, našel preščipnjen kabel, ga staknil in ... ob zvoku vrtalke so se nam orosile oči! Še preopremljanje in sedem ur po pričetku drugega dne smo bili končno na mestu novega bivaka, na peščeni izravnavi sredi pobočja.

Po postavitvi bivaka Drama smo se lotili raziskovanja. Z Dibo sva splezala do okna smer 130. Po kratkem spustu po peščinem pobočju sva se poparjena ustavila pred pritočnim Zgornjim sifonom. Ostali trije so medtem raziskali sto metrov fosilnega rova proti severozahodu in obstali nad blatnim breznom.

Nato smo šli skupaj v podorni preplet proti jugovzhodu. Fantje so merili in iskali pot v podoru in okoli Vidovega slapu, midva pa sva opremila brezence, ki naju je vodilo do Vakuole. Manjši, 5 x 5 metrov velik brlog z obokanim stropom, velikimi fasetami po stenah in stropu, s suhim otokom na sredini in več »jezerci« okrog otoka, ki so bile v resnici odprtine zalitega rova: kot da bi mestoma odluščil strop cevi premera do dva metra, po kateri je tiho, a smrtonosno drla voda. Kjer se je cev odprla v Vakuolo, je voda besno vrela na plan, na drugi strani pa enako hitro izginjala v temo. Akustika Vakuole je bila nenavadna. Najin pogovor je glasno odmeval in čeprav sva stala dva metra narazen, se nisva dobro razumela. Če sva utihnila, pa je bil prostor nenavadno tih, popolnoma v nasprotju z divjanjem, ki sva mu bila priča. Presunljivo.

V sredo smo se najprej podali v brezno na severozahodu. Po 20 metrih smo pristali nad en meter širokim in 30 centimetrov globokim potokom. Gorvodno je Pero stekel do pritočnega slapu, dolvodno je Marinko izginil v ključavničast meander, Diba pa se je spraševal, če res vedno bolj kaplja iz stropa. Kapljanje se je spreminjalo v rosenje in odločili smo se, da pridemo nazaj zvečer, saj smo pričakovali povečano taljenje snega. V podorni dvorani je Diba tehnično splezal 30 metrov navzgor po podoru, a poti naprej proti jugu nismo našli. Ob 16h smo ocenili vodne razmere in se (napačno) odločili, da bo voda zdaj verjetno začela upadati. Rinko in Pero sta odšla izmeriti vodni rov. Gorvodno po potoku sta splezala prek nekajmetrskega slapu in po 70 metrih prispela do Pritočnega SZ sifona. Dolvodno sta prav tako prispela do slapu, našla pa tudi obvoz okoli njege, in se zopet ustavila pred Odtočnim SZ sifonom. Smer in nadmorska višina ustrežata vodi v Vakuoli. Med njunim raziskovanjem je gladina potoka narasla za pet centimetrov. Okoli 18.30 je vrtalka zamenjala ekipo in z Dibo sva se podala na večerno plezarijo, na vrh Potice, 150 metrov nad bivakom. Plezarija se je izkazala za z mivko prekrito teraso, kjer je Diba v obupu položil vse upe v eno(!) karfijolico, ki jo je našel na stropu. Belih karfiol v globljih delih res ni. Poklapana sva se vrnila na Potico, kjer sva našla Perota in Rinkota z našmehom do ušes. »Kaj, nič nista našla? Še dobro da sva midva v tem času našla borehole.« Kaaaaj?! 300 metrov rovov?! Kar nisva mogla verjeti. Izkazalo se je, da sta šla še enkrat pogledati okoli Vidovega slapu. Tam kjer slap izgine med bloke sta se zapodila naravnost pod tuš. In Sezam se je odprl ... Pojedli smo večerjo in se okoli 21.30 podali v neznano. Dva ovinka za Vidovim slapom se je podor odprl v lep

Letemo drvemo. Foto: Matic Di Batista

Foto: Matic Di Batista

Foto: Matic Di Batista

Foto: Matic Di Batista

Foto: Matevž Marinko

Jamarili smo: Matic Di Batista - Diba, Matevž Marinko, David Debeljak - Dave, Vid Naglič, Tinkara Kepic, Neža Pajek Arambašič, Matic Lubej, Peter Mašič - Pero, Bor Grošelj Simič, Ajda Mila Poljak, Matija Perne, Jakob Majdič, Špela Di Batista Borko.

Zunanje ekipe: Rafko Urankar - Cile, Jure Krajšek - Yuki, Franc Marušič - Lanko, Aljaž Osterman, Jure Bevc, Mikhail Tertychnyi - Miška, Živa Jurič, oče Majdič in oče Marinko.

Foto: Aljaž Osterman

Foto: Matic Di Batista

prehoden aktiven rov. Začetni deli so bili suhi, razen ujetih luž, ki so nakazovale recentno zalitost. Po tleh smo naleтели na majhne, le par centimetrov velike megalodontide, po katerih so ti deli dobili ime Minilodontidni labirint. Levo in desno so se cepili krajši odcepi. Po sto metrih smo prišli do navpične razpoke, široke do enega metra, spodnjih nekaj metrov je bilo zalitih, potok je hitro tekel proti jugu. Ignorirali smo odcepe in se zapodili med balvani navzgor. Podor je bil konkretno spran, vse manjše skale so očitno podlegle moči vode in ostali so le še fičoti in večje zadeve. Opremili smo stopnjo navzgor, ki sta jo fanta predtem splezala na frej, in se vzpeli v temo.

Pred nami se je odpirala galerija Letemo Drvemo. Proti severu se je vrh pobočja slutil podor. Proti jugu smo nadaljevali po galeriji. 40-metrške vizure, strop nekje visoko v temi, močne luči so pokazale več fosilnih nivojev, ki so se mestoma podrli in združili v en monstrozni prostor. Vzpeli smo se na pobočje, vrh katerega je iz kaminov pršelo več slapov, ki so se izlivali na obe strani pobočja. Sledil je spust na gruščnato suho strugo. Ne vemo, ali po njej ob visokih vodah tečejo zgolj slapovi iz kaminov, ali naraste celotna reka, ki je pritajeno bučala nekaj deset metrov pod nami. Vzpeli smo se prek balvanov kakor daleč smo še upali prosto preplezati. Glavna pot naprej se je videla malce višje, a bi potrebovali vrh. Zato smo se podali ob levi steni navzdol, v brezno. Opremili smo dve stopnji in obstali v manjšem prostoru s prepihom. K Boru smo se vrnili okoli dveh zjutraj. Sešteli smo metre in ugotovili, da smo namerili 850 metrov. Zato smo sklenili, da naslednje jutro nadaljujemo z merjenjem do kilometra.

V četrtek sta se Diba in Bor odpravila proti Infinitumu. Ostali trije smo šli v Minilodontidni labirint, kjer smo sle-

dili reki pod Letemo Drvemo. Reka ni ujeta v enovito strugo – razliva se skozi vzporedne kanale, mestoma tvori lagune, drugje se besno zaganja preko brzic. Ustavil nas je moker podor, po katerem je precej deževalo. Za piko na i smo se po novoodkriti poti vzpeli v Letemo Drvemo in izmerili še gorvodno pobočje, nato pa odhiteli proti Infinitumu. Za večerjo so nekateri imeli kar šest hodov: abc juho, insta golaž, insta piščančjo rižoto, insta pašto s špinačo, domač paket mehiške rižote (edini obrok, ki mu rok uporabe ni pretekel še pred korono) in čokolado. Nato je sledil zaplet, med katerim me kolegi niso imeli najraje, a so mi bili kasneje hvaležni. Ko smo ugotovili, da se s strehe po nas periodično zlivajo slapiči vode, sem zahtevala izpraznjenje bivaka. Otrесли smo zgornjo plahto, sneli solatno kopreno, jo izven bivaka temeljito otrесли in namestili nazaj. Verjetno bolje, kot da bi se zbudili namočeni kot vodna kreša.

V petek smo vstali navsezgodaj in po šestih urah in pol premikanja pogledali v modro nebo. Kako mi je zaigralo srce, ko sem v daljavi zagledala dva pohodnika, deset minut kasneje pa zaslišala mile glasove Yukija in Cileta. Ni lepšega kot ko ti po petih dneh jamarije Član potisne v roke mrzlo pivo. YuCila sta nas odrešila kar precej robe, nato pa oddrncala v dolino. Mi smo šli na JZS bivak, kjer smo pričakali drugo konjenico, to so bili Tinkara, Živa in Vid. Prinesli so šampanjec, torto za Marinkotovih 22 let in liter vodke. Tinkara je spekla palačinke, Vid je točil koktejle, bilo je neznansko lepo.

Sledila je **novoletna odprava**, o kateri je bilo zapisanega bore malo. Ne vem zakaj, ustna poročila so bila namreč hudo izčrpnna. Žal sem prejela najbolj sočne podrobnosti šele pod prisreženo molčec-

nosti, sredi burne noči v Članski vasi, zato boste bralci ostali prikrajšani za najbolj sočne detajle.

Med 26. in 30. decembrom so peštirili Vid, Marinko in Ajda. Poročilo sem povzela po Vidu. Miška, Jure in Marinko senior so jim utirali gaz in nosili opremo. V petih dneh so raziskovali na skrajnem jugu jame in namerili približno 300 metrov novih rovdov, del na račun precej nižjega vodostaja. Vidov slap je bil popolnoma suh, na mestu Zgornjega sifona pa so napredovali še sto metrov dlje po rovu. Zgornji sifon je dolg 60 metrov oz. 45 sekund Marinkotove žabice. V Letemo drvemo je Vid vratolomno splezal preko balvanov in sprehodili so se 150 metrov, nakar jih je ustavil sifon Hlebček, ki ga je Marinko prav tako preplaval. Opremili so prečko okrog 30 metrov dolgega sifona in našli pritočni meander poleg sifona, kjer jim je zmanjkalo časa za plezarijo. Ven iz jame so bili v petih urah in pol. Na globini 250 metrov so se srečali z naslednjo ekipo: Jakobom, Borom, Matijo in Tinkaro. Pred jamo sta jih s toplim čajem, sendviči in rogljički pričakala Marinko senior in Samo.

Druga ekipa je v jami preživela silvestrovo, jamarili so namreč od 30. decembra do 2. januarja. Poročilo sem povzela po Tinkari. Prvi dan je bil za drugo ekipo najnapornejši, saj so se odpravili vse do Drame, kar jim je vzelo dobrih 14 ur. Sledil je zaslužen deseturni spanec, nato so začeli raziskovati. Odpravili so se do Hlebčka, kjer so sledili prečki, malo poplezali in našli slap. Nasproti slapa je Matija splezal kamin, Tinkara pa je plezarijo preopremila. Ocenili so, da nadaljevanje na vrhu kamina izgleda obetavno, a niso vedeli, kako se spopasti z blatnimi stenami, zato so plezarijo pustili opremljeno in se lotili drugih odcepi. Opremili so prvi del enega od kaminov v dvorani nad Hlebčkom in izmerili stranske odcepe v Minilodontidnem labirintu. V novo leto so vstopili ob poslušanju Matijevih jamskih prigod iz Amerike. Naslednji dan so se odpravili nazaj na LP, kar jim je po dobrih petih urah tudi uspelo. V petek so se zbudili že ob 5.00, ob 6.30 pa so že vsi člani ekipe žimarili proti izhodu. Pot ven je potekala brez večjih težav. Iz jame so izstopili po sedmih urah in pol. Pred jamo so jih čakali Jure, Aljaž, Majdič senior, Lanko, Miška in Samo. Takoj ob izstopu so v roke dobili topel čaj, nekaj alkoholnega, pecivo in bombone. Poleg tega so jih pospremili do stana, skuhalih testenine in odnesli vso robo v dolino.

Slava zunanjim ekipam!

Skupna dolžina Sistema Renejevo brezno je konec leta 2025 znašala 15.391 metrov. Globina je ostala pri 1322 metrih. ■

Sheena na plaži Zgornjega sifona. Foto: Matevž Marinko